

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXX. Quomodo in reliquarum virtutum ac donorum, supernaturalium distributione Dei nos voluntati conformari oporteat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

conqueriq; quod tam patientē te Deus non faciat at fuit Iob; neq; tam humilē, uti S. Franciscū fuisse constat. Necessē igitur est etiā in his rebus nos cum Dei voluntate conformari; alias namq; nullam in animo pacem sentiemus.

Nulla pax sine Indifferentia.

CAPVT XXX.

Quomodo in reliquarum virtutum ac donorum supernaturalium distributione Dei nos voluntati conformari oporteat, &c.

Sicut voluntati Dei conformes esse debemus, quomocumque demum nos ipse in oratione tractet; ita & quoad reliquas omnes virtutes, & dona Dei, necnon alias quascunq; spiritus preceogariuas, cum ea nos oportet conformari. Omnes virtutes desiderare non potest non esse bonum, uti & ob eas incessanter suspirare, easque acquirere studere; ita tamen velle debemus temper melior esse, inque virtutem perfectione in dies crescere & proficere, ut in pace simus & quieti, etiā ad id quod præ tendimus, peruenire non possimus. utque cum Dei voluntate ac libitu nos conformemus, eaque contenti sumus.

Si angelicam tibi Deus castimoniam dare nolit, sed grauibus quoad puritatem assidue te tentationibus velit oppugnari; melius sane est te id patienter ferre, & Dei voluntati te ipsum in hac tentatione & afflictione accommodare, quam inquietum querulumque incedere, quod angelicam illam puritatem & munditiam non habeas.

Si tam profundam humilitatem tibi dare nolit, quam habuit S. Franciscus; non tantam mansuetudinem, quantam habuere cum Moyse, tum Dauid; non denique talem patientiam, qualem Iob prætulit; sed motus & appetitus quosdā in contrarium sentias; bonum est te inde humiliari, & erubescere, occasionemque tui vilipendendi accipere: non tamen bonum est anxie te turbari, inquietari,

Quare egregie R. D. M. Auila: Nullum credo, inquit, in mundo fuisse sanctum. qui non voluerit esse melior quam fuit; sed non propterea animi sui pacem hi amittebant: neque enim id tam ex propria cupiditate, utpote que nunquā dicit, sufficit, desiderabant, quam propter Deum, cuius diuisione ac distributione numerū satis erant contenti, et si ipsis dedisset minus: rati in illo totius verum amorem consistere, quod contenti viuerent eo quod ipse iis daret, quam in multa habendi desiderio, est id amor proprius non nisi ad melius Deo seruendum fieri dicat.

Cap. 23. Audi filia.

Sancti perfectionem desiderarunt sed cum indifferencia.

At dicet aliquis, videri nos hic docere velle, non esse feruens aliquod desiderium accipiendum in dies in virtute crescendo, sed omnia, tam quæ ad animam, quam quæ ad corpus spectant, Deo committenda: videri proinde hoc pacto occasionem nobis dari torpescendi, ac intepef-cendi, atque omnem de proficiendo progrediendoq; curā abijeiendi. Punctum hoc quam maxime notandum est, quia non parui id est momenti. Hac etiam obiectio adeo bona est, ut nihil in toto hæc negotio aliud timendum sit quam vnum hoc. Nulla quippe omnino doctrina est, quantumuis bona, qua non aliquis queat abuti, si eam prout oportet non nouit applicare &c. Sic & hac nostra abuti quis potest, tam in iis quæ de oratione dicta sunt, quam iis quæ reliquas virtutes & dona spiritualia concernunt. Vnde eam necesse erit commode explicare, & bene intelligere.

Abusus vti cuiuscunque etiam optima.

Non dico ergo, nō debere nos desiderare quotidie in sanctitate progredi, nec procurare debere ut semper illustriores quosq; imitemur, & in hoc diligētes & seduli simus: quia hoc sine ad Religionē venimus, & nisi id fecerim, boni Religiosi futuri nō sumus. Sed quod dico, i. e. quod, quæadmodū homines in reb^o externis & corpo-

corporalibus esse debent diligentes, non vero anxii, nec cupidi (quia istud sancti Patres in sacrosancto Euangelio à Redemptore Iesu asserunt prohiberi dicente, *Dico vobis, ne solliciti sitis anima vestra quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini*; quo loco laboriosam & nimiam harum rerum sollicitudinē, anxietatem & cupiditatē reprehendit, consentaneam tamen & moderatam sollicitudinem, ac diligentias necessarias adeo non carpit, vt eas etiam præcipiat, nobisque in castigationem & pœnam olim iniunxerit, dicens, *In sudore vultus tui vesceris pane*. Vnde necesse est homines ad victum sibi comparandū laborare & sudare, (qui nisi id facerent, Deum tentarent) ita & in rebus spiritualibus, in virtutum inquam & donorum Dei procuracione fieri par est. Sedulos quidem in ea nos ac diligentes esse oportet, attamen ita, vt hæc nobis pacem & cum Dei voluntate conformitatem non auferat. Tu quidem fac quod est à parte tua: at si nihilominus videas non consequi te quod cupis, non propterea animum despondere, aut in talem impatientiā incidere debes, quæ errato præcipuo deterior sit. Atque id etiam, tametsi ob teporem & inertiam tuam id tibi videatur accidere; quod multos contristare & desolationem adferre solet.

Impatientia peccati deterior.

Tu moraliter omnem tuam diligentiam adhibere procura; & esto eam omnem non adhiberes, & erratum aliquod committeres, propterea noli contristari, vel animum abijcere: quia tales sumus omnes. Homo es, non Angelus, debilis, fragilis, non sanctificatus. Et nostræ Deus fragilitatis ac miseræ conscius est: *Quoniam ipse cognouit figmentum nostrum*. Nec vult propterea ipse vt animo cadamus, sed errati nos pœniteat, ob ipsum nos humiliemus, quamprimum in pedes resurgamus, nec non maiorem à Domino fortitudinem petamus, & tam interius quam exterius contenti simus: quia satius est te cito cum alacritate quadam, quæ tibi vires ad Deo seruiendum adau-

Humilitas non desperatio à lapsione descendit.

geat, resurgere, quam vt, putando te delicta tua ex Dei amore plorare, ipsimet Deo è contra displiceas, ei male in corde interius, & per frequentes lapsus exterius, & per alios defectuū ramos, qui hinc enasci solent, seruiendo.

Duntaxat hic timendum est periculum illud quod supra indicabamus; ne scilicet aliquis hic nobis obrepat tepor, & id ipsi facere nolimus, quod à parte nostra nobis faciendum incumbit, satis esse rati, dicere, Deus id mihi dare debet, omnia à Dei manu descendant necesse est; ego à parte mea plura facere nequeo. Idem quoque periculum caueamus oportet circa ea quæ de oratione ante diximus; ne & in illa aliquis sub hoc prætextu tibi tepor & inertia surrepat.

Sed hoc ostiolo occluso, teque tunc agente quod tuum est, magis Deo placeat patientia, & in fragilitate tua humilitas, quam hæc quorundam anxietates, & superflua tristitia, quod non tantos sibi in virtute & perfectione progressus facere videntur, nec orationi tam bene insilire, quam fortasse vellent. Hoc namque orationis & perfectionis donū non conquirerendo, nec per vim acquiritur, sed Deus id dat cui, & quomodo, & quandoque voluerit.

Certum item est, non omnes qui ad cœlum ituri sunt, meritis pares & æquales fore: nostrum quoque est animum non abijcere, quod de optimis & summis nobis sumus, ac fortasse ne quidem de mediocribus, sed in omnibus Dei nos conformare voluntati, eiq; gratias agere, quod spem nobis fecerit salutis æternæ per misericordiam suam consequendæ. Si autem eo pertingere nequeamus, vt sine omni prorsus defectu viuamus, eo saltem nomine Deo gratias habeamus, quod delictorum nostrorum nobis dederit notitiam; & esto per virtutū illustrium excellentiam cœlum non ingrediamur (vt id ingrediuntur nonnulli) sufficit nobis quod saltem per delictorum cognitionem, ac pœnitentiā de eisdem actibus eo donari mereamur, sicuti eo alios per multos

multos donari certum est. Vnde S. Hieronymus: *In templo Dei offerat unusquisque quod potest: alii aurum, argentum, & lapides pretiosos: alii byssum, & purpuram, & coccum offerant & hyacinthum: mecum bene agetur, si obtulerit pelles animalium & caprarum pilos.* Alii ergo Deo suas virtutes, opera heroica & eminentia, ac contemplationes altas & sublimes offerant; satis mihi erit, si meam illi offeram vilitatem, & fragilitatem, me & peccatorem, & imperfectum, & vitiosissimum agnoscendo, æque ac confitendo, meq; inquit inopis & mendici, ad maiestatis illius pedes aduoluendo. Quin & hoc nomine in corde exultare nos par est, Deoque gratos nos exhibere, quod ne id quidem quod ante dedit, à nobis, velut ingratis, tollat.

S. Bonaventura, Ioan. Gerson, & alii pii Scriptores aliud quoddam ad hæc priora punctum adiungunt, quo eadem etiam imprimis confirmantur, dicentes, multos magis & feruentius Deo seruire, quod virtutem & recollectionem internam non habeant, ipsamque assidue & incessanter desiderant, quam si re ipsa eam haberent. Hoc pacto namque humiliter de se sentiunt, maiorique super seipsum vigilant sollicitudine & studio, iugiter operam dantes vt tandem huc pertingant, & in via salutis magis magisque quotidie progrediantur; atque hæc de causa frequenter ad Deum suspirando confugiunt. Si autem virtutes raras & præstantes haberent, forsitan ob eas superbiendo, insolescerent, in Dei obsequio negligentiores fierent, ac veterno correpti desidia tepescerent, rati se iam habere id quod ad salutem sibi necessarium erat, nec ad vltieris laborandum sudandumue animum inducerent.

Hæc ideo diximus, vt primo ipsi à parte nostra moraliter faciamus quod possumus. & qua valemus diligentia ac conatu, in perfectionis nostræ procuratiōne incumbamus; deinde hoc factō, contenti simus omni eo, quod nobis Dominus dare voluerit, neu contristremur an-

gamurq; de eo quod nec ipsi assequi possumus, nec in manu nostra situm est. Hoc enim, inquit R. D. M. Auila, nihil aliud esset, quam dolere & angere quod nobis non dentur alæ, quib. in acra euolemus.

CAPVT XXXI.

De conformitate cum voluntate Dei, quam in bonis gloriæ nos habere oportet.

NEc solum in bonis gratiæ, verū etiā gloriæ cum Dei voluntate nos conformemus necesse est. Verus quippe Dei seruus à proprio suo commodo tam esse debet etiam in his rebus, alienus, vt magis lætari debeat, quod Dei voluntas adimpleatur & fiat, quam omni quodcunque habere commodum posset. Non parua, inquit sanctus ille vir, perfectio est, si tuum non quarat, nec in multo, nec in temporalibus, nec in æternis. Et rationem addit: *Nam voluntas tua Domine, & amor honoris tui, omnia excedere debet; & plus eum consolari, magisq; placere, quam omnia beneficia sibi data vel danda.*

Hoc scilicet est beatorum gaudium & exultatio: magis enim in cælo gaudent sancti, quod Dei voluntas in se impleatur, quam magnitudine gloriæ, qua donati sunt; itaque in Deum transformari, cumque eius voluntate vniti sunt, vt eam quam habent gloriam, & felicem quam sunt adepti, fortè non tam velint ob bonum quod inde sibi accedit, & ob gaudium quod priuatim inde accipiunt; quam quod eo gaudeat Deus, hæcque eius sit voluntas. Inde est, quod quem quisq; eorum gradum habet, ita eo contentus sit & gaudeat, vel altiozem nec sibi desideret, nec alteri inuideat, dum enim quis Deum videt, ita mox in ipsum transformatur, vt velle iam desinat sicut ante volebat, & velle incipiat sicut Deus; & sicut illud Dei voluntatem & beneplacitum esse nouit, ita id etiam sua voluntas & velle esse incipiat.

tom. 2. Epist. fol. 32. Qui dolet se alatum non esse?

A Kempie parua, inquit sanctus ille vir, perfectio est, si tuum non quarat, nec in multo, nec in temporalibus, nec in æternis. Et rationem addit: Nam voluntas tua Domine, & amor honoris tui, omnia excedere debet; & plus eum consolari, magisq; placere, quam omnia beneficia sibi data vel danda.

Sancti de Dei voluntate plus lætantur quam de sua gloria.

Sancti altiora aliu non inuidet sibi non optant.

Rodriguez, exercit. pars 1.

V u Perfe.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN